

vänner lät hon det stundom framskimra under ett gladt och snillrikt samtal. Denna blygsamhet, denna in-dragenhet, denna aldrig hvilande hågkomst af sina pligter och sin bestämmelse, utgöra ej den minsta delen af hennes storhet, och förklarar kanhända äfven, huru hon uppnådde den. Likasom Bellman, satte hon sig aldrig ned för att arbeta; hennes idéer föddes vanligen midt under andra sysselsättningar, från hvilka hon knappt ville stjåla ett ögonblick, för att kasta dem på papperet, och om man kallade henne en qvinnlig Bellman, karakteriserade man måhända bäst arten af hennes skaldelynne. Såsom intet annat land äger hans like, så äger också intet hennes, och om vårt språk vore så känt i den bildade verlden som några af de öfriga Europeiska, skulle hennes skrifter icke saknas i någon större boksamling, liksom de ej saknas i någon bildad Svensk mans eller qvinnas minne.

Fru Lenngren dog den 8 Mars 1817, efter en långvarig och plågsam sjukdom, hvars lidanden hon bar med en mans ståndaktighet och en qvinnas tålmod. Hon hade inga barn. Hvilken moder hon skulle blifvit, visar alla hennes skrifter, men särdeles: *Några ord till min dotter, om jag hade någon*. Men de barn hennes anda efterlämnat, äro tillräckliga, att till den senaste efterverld fortplanta hennes namn.